

Леся Лупулишена: “Ми створили музичний гурт “Шалом”, щоб робити благодійні справи”

Леся Лупулишена: “Ми створили музичний гурт “Шалом”, щоб робити благодійні справи”

Хто ви за спеціальністю?

Три роки вчилася в швейному училищі. В 21 рік вступила до Тульчинського училища культури, закінчила диригентський факультет.

За закінченням викладала в школі хореографію. При Будинку культури була методистом. Потім була завідуючою відділом культосвітньої роботи. Саме там почала писати вірші.

Що змінилось за 4 роки після участі в програмі «Джем»?

Майже нічого не змінилося. Продовжуємо служити. Нещодавно були у в'язниці, проводили благодійну програму для дітей з неблагополучних сімей.

Наша церква у Полтаві взяла 250 переселенців з Донбасу під свою опіку.

У нас є гурт «Шалом», ми п'ятого лютого відмічали п'ять років. Ми не хотіли просто відсвяткувати наше день народження, не просто дати концерт, а зробити його благодійним. З самого початку ми створили колектив, щоб робити благодійні справи. Святкування свого п'ятиріччя ми присвятили допомозі дівчинки, яка потребує реабілітації після аварії, в неї ДЦП з епілептичними нападами. Зібрали немалу суму для неї.

Чи біли досвіди під час служіння?

Чотири роки назад запросили наш колектив провести концерт для

біженців. Їхали з програмою в три години ночі. Виїхали на трасу, а там був односторонній рух, чотири смуги з відбійником.

Ми їхали по смузі, котра йшла від самого відбійника. Назустріч їхала машина, ми думали, що вона їде по іншій полосі, а вона їхала по нашій смузі нам назустріч. Кермо вирвалося з рук водія і звернуло в сторону на сусідню смугу. І в цей час попри нас пролетів бус.

Наш водій сказав, що взагалі не зрозумів, що і як сталося, бо кермо вирвалося з його рук. Він його тільки встиг схопити, а у цей час мимо нас пролетіла машина.

Водій сказав, щоб ми дякували Богові, бо не він повернув кермо. Тільки Бог зміг так зробити та врятувати нас. Ми подякували Богові, бо всі розуміли, що якби не вивернулося кермо, смерть була би неминуча.

Був досвід і на самій програмі. Саме тоді ми і зрозуміли, чому так сталося в дорозі.

Коли ми виступали, бачили декілька чоловіків, які негарно і непристойно дивилися на наших дівчат. Ми співали, посміхалися, вели себе як справжні християнки.

Десь у середині концерту я заспівала свою пісню «По тесным улицам нести тяжёлый крест» про Христа, Його муки, як на Нього плювали, коли Він ніс хрест. Саме тоді я побачила зміну в очах цих людей. Вони плакали і вийшли з концерту з опущеною головою.

Ви хотіли відкрити заклад для тварин. Вдалось?

Частково. Ми допомагаємо притулку в Чернівцях, лікуємо тварин.

А як щодо мрії допомагати безпритульним?

Так, це моя мрія, але не знаю, чи здійсниться вона. Ми

допомагаємо таким людям, відновлюємо їм документи. Але, на жаль, не завжди вони мають бажання змінити своє життя.

Наприклад, допомагали одній людині півтора роки з одежею, їжею, надали кімнату в притулку. Але вона втратила документи і відмовилась від нашої пропозиції зробити нові.

Важко з такими людьми, бо вони не хочуть щось змінювати у своєму житті. Але ми не втрачаємо надію, робимо те, що можемо зробити.

Хто допомагає вам? На все ж потрібні кошти.

Нам ніхто не допомагає. Все ми робимо зі своєї ініціативи.

Скільки було благодійних концертів за останні роки? В які міста їздили?

Досить багато і здебільшого в Чернівцях.

Ми організатори молодіжного руху «Платформа».

Два тижні тому назад ми зробили особливу «Платформу», яка має допомогти одній людині. Цей чоловік на будівництві впав і зламав собі стегно, ногу взяли на шуруп, все гниє. Ми хочемо допомогти зробити операцію, вставити імплант. Для цього потрібно 100 тисяч, тому ми відкрили рахунок на його ім'я.

Запросили його на нашу молодіжну програму, запросили гарного спікера, який працював з його душевним станом. Чоловік втратив надію. Дружина пішла від нього через травму. Але йому важко за собою дивитися, не те, що працювати.

Його брат нещодавно прийняв хрещення в нашій церкві. Забрав його до себе, допомагає. І ми допомагаємо: зробили відео звернення до людей від нашого руху, збираємо кошти.

Як проходять благодійні концерти?

Ми находимо людину, якій потрібна допомога. Відбуваються репетиції. Створюємо афішу, розвозимо запрошення по церквам,

по місту. На назначену дату проводимо концерт, одразу збираємо кошти. Комісія відразу рахує кошти і віддають людині.

А вдалось здійснити мрію записати диск?

Буквально ще кілька тижнів і мрія здійсниться. Ми завершуємо роботу, додаємо декілька нових пісень. Ми вже давно зробили той об'єм роботи, який планували. Але щоб альбом був більшим, добавили ще декілька пісень. Загалом буде 13 пісень.

Ми ще остаточно не вирішили, але я хотіла зробити презентацію диску у Львові.

Ми маємо свій сайт, там можна буде його придбати. Додатково диски будуть розповсюджені і по церквах. Диск в електронному варіанті буде мати одну ціну, а для церквах – іншу. Але він буде доступний для усіх, це однозначно, бо наша головна ціль – не кошти, а розповсюдження Божого слова.

Де ви записували альбом? Це дуже коштовні витрати.

Ми з чоловіком маємо власну студію звукозапису, обладнану професійним обладнанням. Я пишу слова, а чоловік – музику та аранжування.

Також маємо замовників.

Цим служимо і заробляємо собі на хліб.

Ви казали, що пісні пишете вночі. Чому?

Мені так здається, що у всіх творчих людей муза приходить вночі, бо вдень вирішуєш різні питання. А на вечір вже заспокоїшся та починаєш прислухатися до внутрішньому голосу.

Майже всі мої пісні написані вночі.

Розкажіть історію написанні одній пісні.

Мав приїхати мій друг, з яким я довгий час співала на світських весіллях. Він хотів записати декілька пісень в нашій

студії. Ми, звісно, погодилися, бо хотіли йому засвідчити про Бога.

Я запропонувала йому заспівати зі мною. Мені дуже хотілося, щоб він погодився, бо, якщо буде співати про Бога, то буде й слухати її. Він погодився.

Поки чекали його приїзду, я намагалася написати пісню. Але все ніяк не виходило. Не можна натиснути на кнопку і написати пісню. Треба пережити якусь ситуацію або щось прочитати, побачити.

Я декілька ночей молилась: «Боже, дай мені слів. Допоможи написати гарну, з глибоким сенсом пісню». Але все одно не було ніяких думок, почала переживати. Декілька ночей я вставала, молилась, сідала писати, а у мене нічого не виходило.

Залишився тиждень до приїзду друга, а пісні все немає. Але все одно розуміла, що Бог не може не хотіти, щоб людина заспівала зі мною пісню. Знову молилась: «Господи, вклади мені в голову слова, коли буде на то Твоя воля». І відпустила, щоб не переживати.

Пізніше знайшла відеоролик про те, що людина зробила за останній рік: повені, пожежі, розруха, катастрофи. Це було страшно. І одразу приходить ідея написати пісню саме про це. І почали йти окремі фрази. Це було вночі. Я швидко їх записувала. Це не була цілісна пісня, а просто окремі фрази. Вранці побачила, що написала тексту на три пісні, але вже вибрала ті, що мені підходять. Бог дав і натхнення, і тексту на три пісні. Пережити таке – неймовірно! Розумію, що ми від себе не можемо написати ні одного слова, це вже перевірено.

Ту пісню ми заспівали з другом. Навіть, виконала її сольоно на телеканалі «Надія» під живий акомпанемент.

Мій друг на цю пісню відреагував дуже позитивно, попросив у мене фонограму. Він озвучує і веде світські весілля, але хоче щоб не тільки співали та танцювали, а й замислилися,

зупинилися і подивилися навкруги.

Скільки пісень Ви написали? Про збірник пісень або віршів замислювалися?

Моїх пісень достатньо багато, бо я писала ще й на замовлення. В альбом ввійшло 13 пісень, є й на наступний.

І над збірником віршів працюю. Але хочу, щоб вони не було примітивні. Нещодавно придбала для себе збірник християнських віршів. Хотіла подивитися в якому напрямку рухатися. Побачила багато примітивних віршиків, а моя мета – написати доступні вірші для простої людини у формі історії, але водночас, щоб були глибокі та змістовні тексти.

Дуже повільно складається цей збірник, але проте буде якісним.

Якій стиль ваших пісень?

Я як викладач вокалу не можу сказати, що співаю в одній манері, бо володію всіма стилями виконання. Співаю більше в сучасній манері, маю елементи народного виконання, блюзу. Я назвала би свій стиль «міксований джаз». Є пісня «Мама», яка написана ближче до народного стилю.

Як ви прийшли до Бога?

До свого життя у місті Чернівці жила у Вінницькій області. Зі мною працювала жінка, яка вже 14 років ходила до церкви.

Вона бачила мої сімейні проблеми, що я працювала на трьох-чотирьох роботах, а мене в сім'ї не поважали. Ця жінка за мене молилася і подарувала мені Біблію.

Я почала читати, але нічого не розуміла. Тоді жінка почала мені поступово розказувати, вчила молитися, щоб Бог відкрив Своє слово.

Саме в цей час людина, якій я довіряла, зрадила мені. І я зрозуміла, що єдине моє спасіння – це Бог, бо мене як

особистості вже не було.

Я схопилася за Бога як за соломинку. Люди в церкві підтримали мене та показали, що є Той, хто дасть більше і загоїть мої рани.

Я розуміла, що у Бога є план стосовно мене. В 2012 році, через півтора місяці, відвідування церкви я сказала пастору, що хочу прийняти хрещення. Через дев'ять місяців я потрапила до молодіжного табору, познайомилася з адвентистською молоддю.

Як ви познайомились з чоловіком?

Познайомились в Однокласниках. Пам'ятаю, коли зайшла на його сторінку, побачила багато фото з сучасною апаратурою та музичними колективами. А я тоді якраз так хотіла розвиватися в цьому.

Я знала, як вести весілля, але не знала, як розвиватися в церкві. Тому я питала у нього поради, скидала свої пісні.

Пізніше він мені розказував: «Коли почув як ти співаєш, чіткий голос сказав: «Це та, про яку ти молився». Якщо не ти, то ніхто, це я зрозумів чітко. Буду сам, але буду тебе чекати».

На той момент я до нього ставилася тільки як до друга. Почала запитувати у Бога, що мені робити. І коли Саша стримано взяв мене за руку, то зрозуміла, що він – моя друга половинка.

Ми бачили, що у нас багато спільного: любимо Бога, одну музику та служіння. Бог показував, що ми настільки цілісні, що можемо зробити надзвичайно багато разом. 26 травня ми стали однією сім'єю.

Для мене сімейні цінності – найвищі. Бог веде нашу сім'ю, тому ми завжди там, де потрібні. Завжди ведем тісну співпрацю з Богом.

Олександр має фізичні вади. В дитинстві він перехворів вірусним енцефалітом, має ДЦП, епілептичні напади.

Саша зізнається мені: «Леся, я не знаю, хто б зміг так витримати біля мене, як витримуєш ти». А я просто люблю так, як робить це Бог, тому мені неважно.

Ми разом вже шість років. Але любимо одне одного ще більше в десятки разів, ніж це була у перший день. Тоді це був вогник, який Бог дав у наші серця, а зараз ми розуміємо, наскільки прекрасно горить вогонь у нашій сім'ї.

Чому ви вирішили зібрати гурт? Чи не легше самій співати?

Одного разу мені сказав пастор: «Леся, ти гарно співаєш та маєш лідерські задатки. Ви маєте студію, маєте можливість дати співати тим, хто не має такої можливості». Я погодилася з ним, бо егоїстично робити все тільки для себе: «Я славлю, я прославляю».

Ми з чоловіком запросили його подругу, яка непогано співала та хлопця, якого порекомендував пастор. Спочатку було лише тріо.

Нам сподобалося, тому вирішили взяти повний склад. Спостерігали за церковною молоддю. Запросили деяких прийти до нас на прослуховування. П'ять років тому ми виступили повним складом нашого колективу. Дякуємо людям, які знаходять час, приходять та вчать партії. З цією групою їздимо по благодійним концертам.

Ми маємо можливість переїхати за кордон на постійне місце проживання, але саме через колектив не хочемо їхати.

Питання – Алла Шуило